

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **Egeria, z. s.**, IČ: 22892133, se sídlem Obchodní 1324, 765 02 Otrokovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) M. P., 2) Povodí Moravy, s. p., se sídlem Dřevařská 11, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2016, č. j. KUZL 46521/2016, sp. zn. KUSP 37613/2016 ÚP-So,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Holešov, odboru výstavby, rozvoje a životního prostředí (dále jen „správní orgán prvního stupně“, „stavební úřad“) ze dne 6. 4. 2016, č. j. HOL-8611/2015/SÚ/RS,

kterým správní orgán prvního stupně podle ust. § 93 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) prodloužil platnost územního rozhodnutí – uzavřené veřejnoprávní smlouvy, kterou uzavřel stavební úřad dne 23. 4. 2009 pod č. j. DSP/SOS/40-2347/09/01, sp. zn. SŘ/8899/2009/TN, ve věci změny využití území pro „Dočasné úložiště ornice a inertních násypových materiálů v k. ú. Žeranovice“ na pozemcích p. č. 504/19, 502/1, 504/18, 503/1, 504/17 a 504/4 v katastrálním území Žeranovice“, do 22. 4. 2021.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že povinnost posouzení souladu záměru z hledisek uvedených v ust. § 90 stavebního zákona vyplývala stavebnímu úřadu ze zákona při uzavírání veřejnoprávní smlouvy, a v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí se znovu hlediska dle ust. § 90 stavebního zákona neposuzují, pokud nedojde v území k takovým změnám, které by nové posouzení vyžadovaly. Stavební úřad v daném případě platnost územního rozhodnutí prodloužil po správním uvážení, s ohledem na důvody uvedené zástupcem stavebníka v žádosti o prodloužení změny využití území formou územního řízení. K odvolacím námitkám žalobce uvedl, že neshledal rozpor se stanoviskem EIA ze dne 6. 12. 2001 vydaným pro stavbu rychlostní silnice R49, neboť toto stanovisko na předmět veřejnoprávní smlouvy (prodloužení platnosti) nedopadá. K tvrzeným chybějícím závazným stanoviskům vydávaným MŽP žalovaný uvedl, že tato stanoviska nebyla v daném případě potřeba, neboť v případě předmětu veřejnoprávní smlouvy se nejedná o záměr, který by vyžadoval posouzení vlivů na životní prostředí. Z téhož důvodu nebylo třeba ani ověření souladu vydaného stanoviska EIA s požadavky právních předpisů zapracovávaných směrnicí EP a Rady 2011/92/EU. Žalovaný dále uvedl, že ze správního spisu nevyplývá porušení podmínek uzavřené veřejnoprávní smlouvy, jak tvrdil žalobce. Žalobce neuvedl, v čem konkrétně spatřuje porušení podmínek uzavřené veřejnoprávní smlouvy, resp. kterou z podmínek považuje za porušenou. Konečně žalovaný konstatoval, že si u stavebního úřadu telefonicky ověřil, že po obdržení podnětu od České inspekce životního prostředí vyzval stavební úřad stavebníka k účasti na kontrolní prohlídce, na základě které vyzval stavebníka ke zjednání nápravy. Dále bylo stavebním úřadem telefonicky potvrzeno, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí byla výzva ke zjednání nápravy splněna.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil, přitom požadoval náhradu nákladů řízení. Současně žádal o vydání rozhodnutí dle ust. § 9d odst. 2 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“) ve lhůtě do 90 dnů od doručení žaloby.

[4] Žalobce předně vyjádřil nesouhlas s vypořádáním námítky týkající se namítaného nesplnění podmínek obsažených ve stanovisku EIA. Namítal, že ust. § 93 odst. 3 stavebního zákona výslovně ukládá povinnost při prodloužování platnosti územního rozhodnutí přiměřeně aplikovat ustanovení o územním řízení, což dle ust. § 90 písm. e) stavebního zákona znamená zkoumat, zda záměr splňuje požadavky zvláštních právních předpisů, například zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Žalovaný podle žalobce nezdůvodnil, proč by se

stanovisko EIA nemělo vztahovat na projednávaný případ, napadené rozhodnutí proto považuje za nepřezkoumatelné.

[5] Žalobce se neztotožnil ani s vypořádáním námitky, že stavebník porušil podmínky uzavřené veřejnoprávní smlouvy tím, že na úložišti skladuje velké množství odpadu. Žalobce opětovně rozporoval, že by se v tomto řízení nepřezkoumávaly podmínky pro vydání územního rozhodnutí, jelikož podle ust. § 93 odst. 3 stavebního zákona se na řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí přiměřeně vztahují ustanovení o územním řízení. Argumentace žalovaného je podle názoru žalobce vnitřně rozporná, neboť na jedné straně uvádí, že ze spisu nevyplývá porušení podmínek veřejnoprávní smlouvy, zároveň však připouští nutnost zjednání nápravy na předmětném úložišti úkonem stavebního úřadu. Není pravda, že by žalobce neuvedl, v čem konkrétně spatřuje porušení podmínek veřejnoprávní smlouvy, žalobce totiž v odvolání uvedl, že na úložišti je skladováno velké množství odpadu, což doložil záznamem České inspekce životního prostředí (dále také jen „ČIŽP“). ČIŽP požádala přípisem stavební úřad o nápravu a stavební úřad následně stavebníka k nápravě vyzval. Z toho je dle žalobce zřejmé, že odpad zjištěný na úložišti neměl být podle veřejnoprávní smlouvy skladován.

[6] Pokud se rozhodnutí odvolává na „telefonické ověření“ žalovaného, toto není ničím doložené, rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Žalovaný k vydání rozhodnutí použil výzvu stavebního úřadu ke zjednání nápravy, avšak o tom, že byl tento dokument doplněn do spisu a má být podkladem rozhodnutí, žalobce nebyl informován a nebyla mu poskytnuta lhůta k vyjádření. Takový postup je podle názoru žalobce v rozporu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004, správní řád (dále jen „správní řád“).

[7] Žalobce dále namítal nesouhlas s vypořádáním námitky, že mezi podklady rozhodnutí chybí závazná stanoviska Ministerstva životního prostředí podle ust. § 9a odst. 4 a 5 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a stanovisko podle čl. II bodu 1 přechodných ustanovení zákona č. 39/2015 Sb. vydávané k ověření souladu stanoviska EIA s požadavky právních předpisů, které zpracovávají směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU, o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (dále také jen „Směrnice EP a Rady 2011/92/EU“). Rozhodnutí žalobce považuje za nepřezkoumatelné, neboť z něj není zřejmé, proč by předmětný záměr neměl vyžadovat posouzení. Dle názoru žalobce se na předmětné úložiště vztahuje zákon o posuzování vlivů na životní prostředí, jelikož úložiště má sloužit k realizaci záměru stavby rychlostní silnice, k němuž bylo vydáno stanovisko EIA, je na něj tedy třeba pohlížet jako na součást posuzovaného záměru.

[8] Stavební úřad podle názoru žalobce ignoroval povinnost postupovat podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí [nevyžadoval doložení závazných stanovisek, nezveřejnil veřejnou vyhláškou na úřední desce povinné informace pro dobu 30 dnů, nepoučil dotčené osoby o postupu v navazujícím řízení podle § 9b zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, neumožnil veřejnosti zapojit se do rozhodování ve smyslu § 9b a § 9c téhož zákona, zkrátil práva žalobce na seznámení se s obsahem spisu a vyjádření dle § 9b písm. d)].

[9] Konečně žalobce namítal, že uzavřenou veřejnoprávní smlouvu nebylo možné prodloužit, když § 78a odst. 1 stavebního zákona uzavření veřejnoprávní smlouvy v případě záměru, pro který bylo vydáno stanovisko EIA, výslovně zapovídá, a zároveň § 78 odst. 7

stavebního zákona stanoví, že při prodlužování účinnosti veřejnoprávní smlouvy mají být použity odstavce 1 až 4 přiměřeně. Není-li možné veřejnoprávní smlouvu uzavřít, tak přiměřeně neměla být ani prodlužována její účinnost.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

[10] Ve vyjádření k žalobě žalovaný k námitce ignorace podmínky č. 14 stanoviska EIA a nesprávné aplikace ust. § 93 odst. 3 stavebního zákona odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se s touto námitkou vypořádal. Odkázal přitom zejména na komentář k ust. § 93 odst. 3 stavebního zákona a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2014, č. j. 7 As 111/2014-43, dostupný na www.nssoud.cz.

[11] K námitce týkající se ignorace černé skládky odpadu žalovaný opětovně zdůraznil, že stavební úřad v řízení o žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, resp. o prodloužení platnosti veřejnoprávní smlouvy o změně využití území nepřezkoumával podmínky pro vydání územního rozhodnutí, ale použil správní uvážení, zda s ohledem na důvody uvedené v žádosti platnost územního rozhodnutí prodlouží či nikoliv. K tomu uvedl, že porušení podmínek uzavřené veřejnoprávní smlouvy ze správního spisu nijak nevyplývá. Tvzení žalobce, že by Česká inspekce životního prostředí požádala stavební úřad o nápravu, není dle žalovaného pravdivé. Žalobce ani neuvedl, v čem konkrétně spatřuje porušení podmínek uzavřené veřejnoprávní smlouvy, resp. kterou z podmínek považuje za porušenou. Žalovaný připustil, že si u stavebního úřadu telefonicky ověřil, že po obdržení podnětu od České inspekce životního prostředí vyzval stavební úřad stavebníka k účasti na kontrolní prohlídce, na základě které pak vyzval stavebníka ke zjednání nápravy, v napadeném rozhodnutí tuto výzvu i ocitoval. Vzhledem k tomu, že předmětem odvolání bylo rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, nepovažoval žalovaný za nutné sdělovat doplnění správního spisu žalovaného o citovanou výzvu, když tuto ani do správního spisu nevložil pod pořadovým číslem, ale jen ji volně vložil jako podpůrný materiál. Žalovaný posuzoval zákonnost a správnost odvoláním napadeného rozhodnutí a citovaná výzva nebyla podkladem pro vydání rozhodnutí, ale jen podpůrným materiálem. Žalovaný si u stavebního úřadu pouze ověřil tvrzení žalobce o jím podaném podnětu.

[12] K namítané absenci závazných stanovisek Ministerstva životního prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí žalovaný již v napadeném rozhodnutí uvedl, že tato stanoviska nebyla v daném případě potřeba, neboť se nejedná o záměr, který by vyžadoval posouzení vlivu na životní prostředí. Ze stejného důvodu nebylo třeba ověření souladu vydaného stanoviska EIA s požadavky právních předpisů zapracovávajících směrnici EP a Rady 2011/92/EU. Přitom žalovaný odkázal na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2014, č. j. 7 As 111/2014-43.

[13] K námitce, že uzavřenou veřejnoprávní smlouvu nebylo možné prodloužit z důvodu rozporu s ust. § 78a stavebního zákona, žalovaný uvedl, že předmětem posuzování bylo rozhodnutí o prodloužení platnosti veřejnoprávní smlouvy o změně využití území pro „Dočasné úložiště ornice a inertních násypových materiálů“, žalovaný přitom neshledal, že by se na stavbu „Dočasné úložiště ornice a inertních násypových materiálů“ jakkoli vztahovalo stanovisko o hodnocení vlivů ze dne 6. 12. 2001, které bylo vydáno Ministerstvem životního prostředí pro záměr „Rychlostní komunikace R49 stavba 4901 Hulín – Fryšták“.

[14] V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž tento především setrval na žalobní argumentaci. Žalobce nesouhlasil s předpokladem, že předmětný záměr dočasného úložiště nevyžaduje posouzení vlivů na životní prostředí. Má za to, že záměr nelze vnímat izolovaně, neboť zde ukládaný materiál má podle veřejnoprávní smlouvy sloužit k realizaci rychlostní silnice R49, stavba Hulín – Fryšták a úložiště má být součástí staveniště této rychlostní silnice. O nutnosti posouzení rychlostní silnice přitom není sporu, neboť povinnost posuzovat čtyřproudé rychlostní silnice v celém procesu EIA vyplývá z přílohy č. 1 bodu 9.4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Žalobce se domnívá, že odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2014, č. j. 7 As 111/2014-43, je nepřipadný, neboť tento rozsudek reaguje na starší právní úpravu, která neznala závazná stanoviska vydávaná od 1. 4. 2015 podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ani pojem navazující řízení ve smyslu § 3 písm. g) zákona. Ustanovení § 93 odst. 3 stavebního zákona výslovně ukládá, že při rozhodování o prodloužení platnosti územního rozhodnutí mají být použita závazná stanoviska a dále, že mají být přiměřeně aplikována ustanovení o územním řízení. Z toho lze dovodit, že prodloužování platnosti územního rozhodnutí je, stejně jako územní řízení, navazujícím řízením ve smyslu ust. § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, a proto měl být tento zákon aplikován. Pro tento postup hovoří podle názoru žalobce i okolnosti daného případu: nebylo vydáno solidní územní rozhodnutí, toto bylo nahrazeno uzavřením veřejnoprávní smlouvy, při jejímž uzavírání nedošlo k aplikaci zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, ani žádného stanoviska podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Uzavírání veřejnoprávních smluv na záměry s významným vlivem na životní prostředí je podle názoru žalobce v rozporu s mezinárodními závazky ČR, neboť Aarhuská úmluva i Směrnice EP a Rady 2011/92/EU předpokládají, že o velkých záměrech se transparentně rozhoduje za účasti veřejnosti, což uzavírání veřejnoprávních smluv z povahy věci vylučuje.

IV. Posouzení věci soudem

[15] Dříve, než soud přistoupil k vypořádání námitek vyjádřených v žalobě, musel se zabývat žádostí žalobce o vydání rozhodnutí ve lhůtě do 90 dnů od doručení žaloby ve smyslu ust. § 9d odst. 2 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“).

[16] Podle ust. § 9d odst. 2 věty první zákona o posuzování vlivů na životní prostředí o žalobách proti rozhodnutím vydaným v navazujících řízeních rozhodne soud do 90 dnů poté, kdy žaloba došla soudu.

[17] Navazujícím řízením se podle ust. § 3 písm. g) téhož zákona rozumí takové řízení, ve kterém se vydává rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů, které povoluje umístění nebo provedení záměru posuzovaného podle tohoto zákona. Poznámka pod čarou uvádí demonstrativní výčet povolovacích řízení, které mohou tento pojem nejčastěji naplnit. Jak uvádí důvodová zpráva k zákonu č. 39/2015 Sb., kterým byl pojem „navazující řízení“ do zákona o posuzování vlivů na životní prostředí zaveden, „v praxi bude třeba za navazující řízení považovat správní řízení založená na stanovisku EIA, ve kterých se pro daný předmět řízení konečným způsobem rozhoduje o otázkách životního prostředí, tedy taková řízení, která se věcně překrývají s předmětem procesu EIA. Zároveň se musí jednat o řízení, ve kterém dochází k povolení umístění nebo provedení záměru. Bezpochyby tak půjde především o

územní a stavební řízení (viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 91/2009 - 83 ve vztahu k územnímu a stavebnímu řízení), ale rovněž i o řízení další, která jsou analogická k těmto řízením a ve kterých mohou být záležitosti životního prostředí taktéž dotčeny (např. stanovení dobývacího prostoru, povolení hornické činnosti aj.)“.

[18] Za navazující řízení je třeba považovat taková řízení, pro něž jsou nezbytnými podklady závazná stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí (stanovisko EIA dle § 9a zákona o posuzování vlivů). Jde o řízení týkající se záměrů podléhajících posuzování vlivů na životní prostředí. Výčet záměrů, které podléhají procesu posuzování vlivů na životní prostředí, je přitom obsažen v ust. § 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

[19] Předmětem soudního přezkumu je v daném případě rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí (uzavřené veřejnoprávní smlouvy) ve věci využití území pro „Dočasné úložiště ornice a inertních násypových materiálů v k.ú. Žeranovice“.

[20] Soud má za to, že řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí pod definici navazujícího řízení ve smyslu ust. § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů z podstaty věci nespadá. Na rozdíl od územního řízení se v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí (resp. veřejnoprávní smlouvy) neřeší povolení umístění nebo provedení záměru, jenž je předmětem územního řízení, ale posuzuje se v něm toliko zachování práva žadatele provést záměr na základě již vydaného a pravomocného územního rozhodnutí. Předmětem posouzení tak není otázka umístění či provedení záměru, ale pouze otázka, zda trvají důvody pro prodloužení platnosti již vydaného územního rozhodnutí. Tyto závěry vyplývají rovněž z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 20. 8. 2014, č. j. 7 As 111/2014-43, z něhož vyplývá, že v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí ve smyslu § 93 odst. 3 stavebního zákona se posuzuje zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného a pravomocného územního rozhodnutí) i z odborné literatury [srov. POTĚŠIL, L., ROZTOČIL, A., HRŮŠOVÁ, K., LACHMANN, M.. Stavební zákon - On-line komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, komentář k § 93 odst. 3: „Základním smyslem prodloužení platnosti územního rozhodnutí dle § 93 odst. 3 StavZ je toliko zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného a pravomocného územního rozhodnutí za podmínek v tomto rozhodnutí stanovených, a to za předpokladu, že žadatel uvede důvody, pro které nepožádal o vydání stavebního povolení, resp. nezapočal s realizací záměru v souladu s územním rozhodnutím. Na jejich základě „může“ stavební úřad prodloužit platnost územního rozhodnutí. Z dikce zákona jakož i ze systematického výkladu lze dovodit, že se zde nejedná o přezkouvání podmínek pro vydání územního rozhodnutí (resp. o opakované územní řízení), ale o správní uvážení správního orgánu, resp. stavebního úřadu, zda s ohledem na důvody uvedené v žádosti platnost územního rozhodnutí prodlouží, či nikoli.“].

[21] Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že o navazující řízení ve smyslu ust. § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí by nešlo ani v případě, pokud by předmětem soudního přezkumu bylo vlastní územní řízení týkající se povolení provedení záměru „Dočasné úložiště ornice a inertních násypových materiálů“. Třebaže dočasná změna využití území souvisí s realizací stavby rychlostní silnice R49 (podle veřejnoprávní smlouvy o změně využití území má být dočasné úložiště součástí staveniště této stavby), jedná se o samostatný záměr, na základě něhož nedojde k žádné nové výstavbě, ale pouze k dočasnému omezení zemědělské činnosti na vymezeném území. Na rozdíl od záměru stavby rychlostní

silnice R49 záměr dočasné změny využití území není uveden mezi záměry podléhajícími posouzení vlivů na životní prostředí dle ust. § 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, nejedná se tedy o záměr, k jehož realizaci je nezbytným podkladem závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí.

[22] Na základě uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že předmětem soudního přezkumu není rozhodnutí vydané v navazujícím řízení ve smyslu ust. § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů, a proto soud neshledal důvod k postupu podle ust. § 9d odst. 2 zákona o posuzování vlivů (tj. k vydání rozhodnutí do 90 dnů ode dne podání žaloby). Vzhledem k tomu, že uvážení o této otázce úzce souviselo se samotným předmětem řízení – otázkou řešenou věcně, rozhodl soud nicméně ve věci v tomto konkrétním případě přednostně.

[23] V souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) zdejší soud bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[24] Předně soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že podle ust. § 93 odst. 3 stavebního zákona byly správní orgány povinny zkoumat, zda záměr splňuje požadavky zvláštních právních předpisů, včetně zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

[25] Podle ust. § 93 odst. 3 stavebního zákona může stavební úřad dobu platnosti územního rozhodnutí na odůvodněnou žádost prodloužit; podáním žádosti se běh lhůty platnosti rozhodnutí staví. Na řízení o prodloužení lhůty platnosti rozhodnutí se vztahují přiměřeně ustanovení o územním řízení s tím, že veřejné ústní jednání se nekoná a závazná stanoviska, námítky nebo připomínky lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení, jinak se k nim nepřihlíží.

[26] Jak již bylo uvedeno výše, základním smyslem prodloužení platnosti územního rozhodnutí podle ust. § 93 odst. 3 stavebního zákona je toliko zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného a pravomocného územního rozhodnutí, a to za podmínek v tomto rozhodnutí stanovených. V řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí se však již nejedná o přezkoumávání podmínek pro vydání územního rozhodnutí. Nejedná se o opakované územní řízení, ale o správní uvážení stavebního úřadu, zda s ohledem na důvody uvedené v žádosti platnost územního rozhodnutí prodlouží či nikoli (srov. již citovaný komentář k § 93 odst. 3 stavebního zákona). Obdobně podle již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2014, č. j. 7 As 111/2014-43 se „v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí znovu hlediska ve smyslu ust. § 90 stavebního zákona neposuzují, protože o umístění stavby již bylo pravomocně rozhodnuto.“

[27] Posoudit záměr z hledisek uvedených v ust. § 90 stavebního zákona tedy byl stavební úřad povinen při uzavírání veřejnoprávní smlouvy, zatímco v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí (veřejnoprávní smlouvy) se hlediska uvedená v ust. § 90 stavebního zákona již znovu neposuzují. V řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí (veřejnoprávní smlouvy) byl stavební úřad povinen posoudit toliko zachování práva žadatele provést změnu využití území na základě uzavřené veřejnoprávní smlouvy a skutečnosti

odůvodňující žádost o prodloužení tohoto práva. Stavební úřad proto nepochybil, pokud se nezabýval námitkou, zda záměr splňuje požadavky ust. § 90 písm. e) stavebního zákona.

[28] Neobstojí ani námitka žalobce, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož správní orgán nezduvodnil, proč by se stanovisko EIA ze dne 6. 12. 2001 nemělo vztahovat na projednávanou věc. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že neshledal rozpor se stanoviskem EIA vydaným dne 6. 12. 2001 pro stavbu Rychlostní silnice R49, stavby 4901 Hulín – Fryšták, neboť toto stanovisko nedopadá na předmět veřejnoprávní smlouvy (prodloužení platnosti), zřejmě reagoval na konstatování žalobce v odvolání, že jelikož deponie má sloužit k realizaci rychlostní silnice R49, dopadá na záměr stanovisko EIA ze dne 6. 12. 2001. Žalobce se v odvolání omezil na pouhé konstatování, že na záměr stanovisko EIA dopadá, a to bez bližší argumentace, nelze proto žalovanému vytýkat, pokud tento na námitku reagoval podobně stručným způsobem.

[29] Namítal-li žalobce, že mezi podklady rozhodnutí chybí závazná stanoviska Ministerstva životního prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, žalovaný k této námitce správně uvedl, že tato stanoviska nebyla potřeba, neboť v případě předmětu veřejnoprávní smlouvy se nejednalo o záměr, který by vyžadoval posouzení vlivu na životní prostředí.

[30] Jak již soud uvedl výše, v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí se nejedná o posouzení umístění či provedení záměru, ale jeho předmětem je toliko otázka, zda trvá právo žadatele provést záměr vymezený v již dříve vydaném a pravomocném územním rozhodnutí. Případný vliv záměru na životní prostředí se tedy v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí neposuzuje.

[31] Posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů nevyžadoval ani samotný záměr „Dočasné úložiště ornice a inertních násypových materiálů“. Nejedná se totiž o záměr spadající do některé ze skupin záměrů uvedených v § 4 zákona o posuzování vlivů, žalobce ostatně nespecifikoval, do které ze skupin záměrů by měl předmětný záměr spadat. Na rozdíl od záměru stavby rychlostní silnice R49 jde jen o dočasnou změnu využití území spočívající v dočasném úložišti ornice a inertních násypových materiálů, na základě které nedojde k nové výstavbě. Přestože záměr souvisí s realizací stavby rychlostní silnice R49, jedná se o záměr, který je zcela samostatný a od vlastní realizace stavby odlišný. Soud se tak neztotožnil s argumentací žalobce, že je na záměr třeba nahlížet jako na součást záměru stavby rychlostní silnice R49.

[32] Jelikož předmětem veřejnoprávní smlouvy nebyl záměr, který by vyžadoval posouzení vlivů na životní prostředí, správní orgány nepochybily, pokud mezi podklady rozhodnutí absentovala závazná stanoviska podle ust. § 9a a podle čl. II bodu 1 přechodných ustanovení zákona o posuzování vlivů. Ze stejného důvodu nelze správním orgánům vytýkat, že v daném případě nepostupovaly podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a neposkytly žalobci práva podle ust. § 9b a 9c tohoto zákona.

[33] Protože předmětem veřejnoprávní smlouvy nebyl záměr vyžadující vydání stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí, neobstojí ani námitka rozporu veřejnoprávní smlouvy s ust. § 78a druhé věty stavebního zákona, podle něhož veřejnoprávní

smlouvu nelze uzavřít v případě záměru, pro který bylo vydáno stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí.

[34] Co se týká námitky žalobce, že stavebník porušil podmínky uzavřené veřejnoprávní smlouvy tím, že na úložišti skladoval odpad, soud předně ve shodě se stavebním úřadem konstatuje, že posouzení obsahu úložiště (zda zde je či není skladován odpad) je předmětem kontrolní činnosti stavebního úřadu v rámci jeho úřední činnosti. Posouzení této otázky však nemá žádný vliv na rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, jelikož, jak již bylo opakovaně konstatováno, v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí se již nepřezkoumávají podmínky pro vydání územního rozhodnutí ve smyslu ust. § 90 stavebního zákona.

[35] Žalobce ostatně netvrdí a netvrdil ani v průběhu správního řízení, v čem konkrétně spatřoval porušení podmínek uzavřené veřejnoprávní smlouvy, resp. které z podmínek považuje za porušené. Pokud žalobce odkazoval na záznam České inspekce životního prostředí ze dne 25. 11. 2015, z tohoto záznamu vyplývá toliko zjištění o stavu na lokalitě dočasného úložiště. Ze samotného zjištění, že se na lokalitě nachází odpad, však nelze dovodit porušení podmínek uzavřené veřejnoprávní smlouvy. Nelze souhlasit s tvrzením, že by Česká inspekce životního prostředí žádala stavební úřad o nápravu. Ze správního spisu totiž vyplývá, že Česká inspekce životního prostředí pouze předala podnět žalobce stavebnímu úřadu k vyřízení, zda činnost na lokalitě je v souladu s podmínkami uvedenými ve veřejnoprávní smlouvě.

[36] Konečně soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolával na „telefonické ověření“ u stavebního úřadu, které nebylo ničím doloženo, či na výzvu stavebního úřadu ke zjednání nápravy, aniž by byl žalobce s tímto dokumentem seznámen a byla mu dána lhůta k vyjádření. Předmětem řízení bylo rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí (resp. veřejnoprávní smlouvy) a nikoli přezkum podmínek pro vydání územního rozhodnutí (veřejnoprávní smlouvy). Záznam o telefonickém ověření plnění výzvy ke zjednání nápravy či výzva ke zjednání nápravy proto nebyly podklady pro vydání rozhodnutí, se kterými by musel být žalobce před vydáním rozhodnutí seznámen. Skutečnost, že o telefonním hovoru nebyl záznam ve spisu nebo že žalobce nebyl seznámen s výzvou stavebního úřadu ke zjednání nápravy, proto nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani vyjádření žalovaného v napadeném rozhodnutí, jednalo se totiž o vyjádření nad rámec posouzení zákonnosti a správnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

V. Závěr a náklady řízení

[37] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[38] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto

úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[39] Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, současně pak neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejich dalších nákladů řízení (ostatně osoby zúčastněné na řízení takové důvody ani netvrdily).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. ledna 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu